

בית כנסת

*** 2108 Ocean Parkway Brooklyn, N.Y. 11223 ***

מאת: הרב אהרן פרחי

נשיא: אלי לוי

הפטרה: וישלח יהושע

מקאם: חג'אז

פרשת שלח לך

21 ביוני, 2025

עלון מספר 1235

כ"ה סיון, תשפ"ה

הדלקת נרות 8:12 * שקיעה 8:30 * שיר השירים 6:45 ואח"כ מנחה ליל שבת * שחרית שבת 8:15
מנחה שבת 7:55 * מוצאי שבת 9:12, וע"פ רבנו תם 9:42 * זמן טלית 3:59 * שעה זמנית 87:00
עלות השחר 3:42 * נץ החמה 5:26 * מנחה חול 7:00 * ערבית מנין מוקדם 7:18
צאת הכוכבים 9:07 * סוף זמן קריאת שמע 8:01 * סוף זמן עמידה 9:28 * חצות היום והלילה 12:57

המעוניין ליצור קשר עם הרב אהרן פרחי: 552-3412 (646)

המעוניין לתרום לעלון שבועי זה ישלח את תרומתו ל:

VaaD Tehilim Torah, c/o R' A. Farhi

2415 Ocean Parkway, Brooklyn NY 11235

נא לא לעיין בעלון זה בשעת התפילה או קריאת התורה

על בזיונו, מכל מקום נשאר החלק האלוקי שבו נפגע ח"ו, ואין לאדם לוותר על החלק הקדוש הזה, שאין הוא הבעלים והאדון למחול על זה. ובן עזאי אומר: שאף אם אדם אינו חושש לכבוד עצמו, אבל יש לו לחוש לכבוד חבירו, לפי שנברא בצלם אלוקים. ואם הוא מבזה את חבירו, הרי הוא כביכול מבזה את דמות דיוקנו של ה' ח"ו. לכן חייבים להיזהר בכבוד חלק אלוקה ממעל שהוא מצב נשמתו, גם נלמד מכל זה מי שרודף אחר כבוד עצמו, עדות נאמנה, שאינו רואה את עצמו כנשמה קדושה נתונה בתוכו, לכן צריך להיזהר מאוד מלדבר בגנות חבירו, וה' ישמור אותנו אמן.

פרפראות על הפרשה

"ויכרתו משם זמורה... ומן הרמונים ומן התאנים". למה הסדר הזה? ענבים לראשונה ואחר כך רמונים ואחר כך תאנים? אלא כיוון שהמרגלים רצו לגנות את הארץ, לקחו דווקא פירות בוסר, שלא בושלו די צרכם, והראיה הפסוק הזה: "והימים ימי בכורי ענבים". כלומר, עוד לא נתבשלו כל צרכם. וכדי שתתגנה ארץ ישראל בעיני העם, לכן לא לקחו תחילה מן התאנים, כיוון שהם כבר ביכרו כל צרכם, והייתה כוונתם לקחת תחילה "רימונים"

נסמכה פרשת המרגלים לפרשת מרים, כדי ללמוד ממנה חומרת האיסור של לשון הרע. והמרגלים עצמם לא לקחו מוסר ממעשה מרים והוציאו דיבה על ארץ ישראל. יש לשאול, אמתי הזהירה אותנו התורה שלא לדבר על העצים ועל האבנים? למדנו זה מפרשת משפטים: ולא תעלה במעלות על מזבחי וכו'. אפילו האבנים שאינם בעלי רגש להצטער בעלבונם אמרה התורה לנו: אשר לא תגלה ערוותך עליו, וחששה לבזיונם, כל שכן שצריך להזהר מאוד שלא לדבר בבזיונו של חבירו. והמרגלים עצמם התיירו לנפשם לדבר על ארץ ישראל כי אמרו האבנים אינם מרגישים ולא מצטערים בעלבונם. ומזה יצא להם הלכה לפי דעתם שמותר לספר לשון הרע על אדם שאינו מקפיד שמדברים עליו, או מקפיד אם שומע מה שמדברים עליו, אבל אם מדברים עליו שלא בפניו ואינו שומע שום דבר מכל זה, אמרו שמותר לדבר עליו לשון הרע. אבל כל זה איסור בין בפניו בין שלא בפניו, בין מגיע לו מה שמדברים עליו בין שאין מגידים לו מה שדברו עליו, ובין אם הוא מקפיד ובין שאינו מקפיד. כל זה אסור. ולמה? לפי שהאדם נברא בצלם אלוקים, ויש בו חלק אלוקה ממעל. ולכן אף שהוא מוחל

יאמרו עמי הארצות, דווקא עשרת הדיברות שאמרם ה' הם אמת, והשאר אמרם משה מפי עצמו.

הדרך לרפואה ולבריאות

כאשר ה' ברא את האדם הראשון, ציווה עליו לאכול כל מה שצומח מן האדמה. רק בעקבות ירידת הדורות שאחרי המבול, הורשה האדם לאכול בשר. וגם אז, עם הרבה הגבלות ואיסורים. המחלות שבעולם נובעות, רובן ככולן, מגורם אחד: אגירת פסולת באדם, והריפוי תלוי בכך שנאפשר לגופינו לתקן את עצמו, שכן ה' טבע בכולנו את הכוח לרפא את עצמינו. האמת היא, אין הגוף זקוק למשהו חיצוני אשר ירפא אותו. כוחות הריפוי מצויים בתוך הגוף בלבד ואותם טמן ה' בתוכינו. אבל צריך לדעת כיצד לעזור לכוחות הריפוי להתבטא, וכיצד לא לדכא ולמנוע את פעולתם. הנה הגוף מסוגל לרפא את עצמו, ובתנאי שמספקים לו את התנאים הדרושים לכך. וצריך לדעת כי מחסדי ה' נתן בתוכינו התאים שבכל העת נמצאים בתהליך של חלוקה ותחלופה. וכתוצאה מכך, רקמות הגוף מתחדשות. ואלמלא התחדשות התאים, שום רקמה לא הייתה מתרפאת. תהליך ההחלמה של עצם שבורה היא עדות לריפוי עצמי של הגוף. קיבוע העצם בגבס אינו מאחה את העצם השבורה, אלא רק מאפשר את התנאים המתאימים של המנוחה הנחוצה לתהליכים הפנימיים שהם המאחים את העצם, כי איחוי העצם נעשה על ידי הגוף עצמו ללא כל התערבות חיצונית. נמצא כי כל כוחות הריפוי נמצאים בתוך הגוף וכל זה הוא נפלאות הבורא יתברך.

דברי מוסר: מידות טובות

1 - אסור לכעוס, וכל הכועס כאילו עובד עבודה זרה, שנאמר: "אלוהי מסכה לא תעשה לך" כלומר: שלא תעשה את עצמך למסכה, שעל ידי כעס נעקר ממנו

שעדיין היו בוסר. ומפני גודלם, היו יכולים לומר לישראל שכבר נגמר בישולם, ואפילו הכי טעמם בוסר היינו דאמרו: "וזה פריה", כלומר, פירות משונים ואין להם טעם. ואינם ראויים לאכילה לאנשים כמותינו, אבל הם ראויים לכנענים ואינם נזוקים בהם שנאמר: אפס כי עז העם היושב בארץ ויכולים לאכול פירות משונים כמו אלה. (מדבר קדש)

היסטוריה בקצרה: 200 שנה אחרי

החורבן 270 למנינם

אבוה דשמואל חסיד היה, ומעשה שהפקידו יתומים אצלו ממון, והטמינו בתוך מעותיו בתוך הרחיים, וכשנפטר, באו היתומים ותבעו הממון מבנו שמואל, וחיפש אחרי הממון ולא מצא כלום, הלך לבית הקברות לשאול את אביו עליהם. אמר לו אביו מתוך הקבר: קח אותם והם בתוך הרחיים, העליונים והתחתונים שלנו הם, שאם ייגנבו העליונים הרי זה שלנו, ושמתי התחתונים שלנו שהם קרובים לאדמה, שאם תאכל אותם האדמה, הרי שלנו הם, ומעות היתומים הם נמצאים באמצע שנשמרים יותר טוב משלנו. בימיו היה שם רב גדול ונקרא רבי נתן הבבלי. והיה מזרע בית דוד המלך, ואביו היה ריש גלותא בבבל, ובילדותו עלה מבבל לארץ ישראל, ובעוון שהשתתף והעביר את רבי שמעון בן גמליאל מנשיאותו, היה רבי מאיר כשאומר הלכה מפיו לא היה אומרה בשמו אלא אומר: "יש אומרים" והעלים את שמו. והיה אליהו הנביא בא אצלו, שאמר לו פעם אחת, כדי לשמור על בריאותו: אכול שליש מהאוכל שלך ולא הכל. וכשהיה הרבי חולק עליו בהלכה, הגמרא אומרת הלכה כרבי נתן, לפי שהיה רבו. כשבקשו הקהילות לקרוא בכל יום עשרת הדברות במקום אז ישיר בשחרית, מנע אותם רבי נתן, כדי שלא

ח"ו הנשמה הקדושה ושורה במקומה רוח טומאה.

2 - אסור לנסות את ה' ולא יאמר אעשה מעשים טובים ואראה אם יגיע לי מזה טובה. שנאמר "לא תנסו את ה'" רק במעשר, מותר לנסות בשביל שיתעשר שנאמר "ובחנוני נא בזאת".

3 - אסור לשנוא שום אדם, וכל שלא דבר עמו שלשה ימים מחמת שנאה עובר על לאו זה, אבל אם רואה בחברו שעובר עברה ואינו מקבל תוכחה, עליו נאמר: "הלא משנאך ה' אשנא".

4 - אסור לנקום מחברו כגון: כמו שלא עזרת לי כך אני עכשיו איני עוזר לך. ואסור לנטור כגון אל יאמר לחברו אף על פי שלא עזרת לי אני אינני כמוד, ואלא אני עוזר לך ואני טוב ממך, וכל זה אסור אלא יעזור לו בלי שידבר כלום אפילו בלבו, צריך שימחה הדבר לגמרי.

5 - שלא לדבר לשון הרע, וגם שלא להאמין ולקבל למי שמדבר לשון הרע על חברו. ומכל מקום למיחש בעי, שאם יאמר לך אדם פלוני מבקש להרע לך, אף על פי שאסור להאמין ולשנוא את חברו, מכל מקום, יחוש שמא אמת הדבר, וישמור עצמו ממנו.

6 - אל יחזיק את עצמו בעיניו שהוא צדיק, ואף אם רואה שמצליח בכל דבר, יתלה שהוא בזכות אבותיו, וידאג שמא ח"ו אוכל עולמו בחייו ומנכין לו מזכותיו לפיכך ירבה לעשות טובות יותר ויותר אמן.

הראשון לציון: מרן חכם עובדיה יוסף

1921-2013

כשהיה חכם עובדיה בן 14 שנים, נפשו חשקה בתורה גם בלילות כבימים. הוא רצה לישב ולרכון על דפי הגמרא עד סוף הלילה, אך הוריו לא הסכימו מאחר שחששו לבריאותו. מה עשה רבינו, בערב הוא התארגן לשינה כשאר אחיו, שכב במיטה ככולם, ומשראה שהכל כבר נמים את שנתם, לקח את בגדיו ולבשם

על הפיג'מה, יצא את הבית בחשאי ושם את פעמיו לעבר בית המדרש הסמוך "באר שבע". את המפתח הוא קיבל מידי הגבאי, פתח את המדרש וישב ללמוד בחשק כאוייתו במשך כשלוש שעות, ושוב חזר על עקבותיו אל ביתו, ונס את שנתו כשאר אחיו והיה קם עם כולם בבוקר אל תפילת שחרית, וכאילו לא אירע דבר. אחיו המנוח חכם אברהם הבחין בזאת מספר פעמים והוא התלבט האם עליו להודיע זאת להוריו, כי אחרי הכל אכן זה רצונם, ומה גם שהדבר יכול להזיק לבריאותו של אחיו, אך מחשבה שנית עלתה לו, כי למעשה אין אחיו הולך למקום לא טוב ח"ו, אדרבה נפשו חשקה בתורה כל כך מעל למשוער ובפרט בגיל כה צעיר, מחשבה זו ניצחה להשאירו במעשיו מבלי להודיע להוריו, עד שהדבר נודע בזמן מאוחר יותר.

סיפור

הסוחר היה מספר לחיים ליב מה שקרה איתו: המושל של העיר האדון סטיוון, הוא בעל הפונדק הזה, והוא הבטיח לי שישכיר הפונדק הזה לי, כדי שאחיה אני ומשפחתי, האדון הזה הוא פזרן, ועורך בכל שבוע מסיבות פאר בבזבוז משווע. הוא לא עקב אחרי חשבון ההוצאות והגביות, והחל לגלות לפתע כי בעל חוב גדול הוא, ואם לא יתעשת, אזי יסתבך מבלי יכולת להתיר את הסבך, יבודד ויתרחק משאר חבריו האצילים וכדי בזיון וקצף. ותהי ראשית דרכו להטיל את העול על היהודים שבאחויותיו, אנשי הפריץ ניגשו אלי ובפיהם סדרה של גזרות: סכום החכירה שולש, ותאריכי התשלום יהיו מעתה צפופים וקפדניים, ואני נחרדתי ולא הצלחתי לעמוד בכך וחובותי הצטברו. הפריץ הזועם הזה שכנראה נלחץ מסאת חובותיו, שינה לפתע את עורו, והתהפך מכבשה חייכנית לנמר רגזן, הוא הזהיר אותי, אם לא אשלם לו כפי שדורש

ישליך אותי אל בור כלא אפל וטחוב,
רעב, צימאון וקור.

דינים

1 - לאנשים שתי הלכות ציצית: 1 - אם לא בירך על הטלית קודם שיתעטף בה, יכול לברך לאחר שנתעטף, כל עוד הטלית על גופו. וזו נקראת מצוה ממושכת, לפיכך יכול לברך. 2 - אסור לדבר בין סיום הברכה לקודם שהתחיל להתעטף, ואם הפסיק אפילו במילה אחת, צריך לחזור ולברך שנית אם הדיבור היה שאינו מענין לבישת הטלית.

2 - כל דבר אכילה צריך לברך לפניו ואינו צריך שיעור, אפילו היה מעט ומשהו צריך לברך עליו.

3 - אדם שטועם את התבשיל או איזה מאכל לדעת אם צריך מלח או תבלין אין לברך עליו על הטעימה.

4 - אוכל שהוא מזיק לגוף, כגון השותה שמן זית בעין אין מברכים עליו.

5 - האוכל דבר איסור אינו מברך עליו, ואין עונים אמן אחריו אם בירך.

6 - מי שחנקתו אומצה ושותה מים כדי להעבירה, וכן השותה מים לפני הצום כדי שלא יהא צמא בזמן התענית וכן השותה מים עם תרופה כדי לבלוע התרופה, על כולם אינו מברך.

7 - אכל ושתה ולא בירך, כל זמן שלא גמר לאכול ולשתות חוזר ומברך. אבל אם גמר לא יברך עוד.

התורמים לעלון זה

האדון אדוור כהן ואשתו הגברת קמו ובניהם לברכה ולהצלחה ומאחלים לחתנם האדון ריקי שחיבר ואשתו הגברת מיירה בהילדה החדשה יפה-קמו במזל טוב ומברוק אמן. *** האדון אלי לוי ואשתו הגברת ביקי ובניהם לברכה ולהצלחה ולבריאות אמן. *** האדון ליון פרחי ואשתו הגברת איווה ובניהם לברכה ולהצלחה ומאחלים להאדון ריקי שחיבר ואשתו הגברת מיירה מזל

טוב בהילדה החדשה יפה-קאמו ומברוק אמן. *** האדון יששכר אמבלו ואשתו ובניהם לברכה ולהצלחה אמן. *** הרופא האדון נסים בצול ואשתו הגברת ביקי ובניהם לברכה ולהצלחה אמן. *** האדון סולי ערמאן ואשתו הגברת ויקי ובניהם לברכה ולהצלחה אמן. *** האדון דוד קבריתי ואשתו ובניהם לברכה ולהצלחה אמן. *** הגברת קאמו גנדי ובניה לברכה ולהצלחה אמן. *** האדון דני כסכי ואשתו הגברת רוזי ובניהם לברכה ולהצלחה ולע"נ אמה רחל בת בדרייה ע"ה אמן. *** האדון אמין שלוח ואשתו ובניהם לברכה ולהצלחה אמן. *** האדון נסים אלגדע ואשתו הגברת רימה ובניהם לברכה ולהצלחה ולע"נ חמיו המנוח יהודה בן רימה ואמו רחל בת לטיפה ע"ה אמן. *** הגברת אולגא זליטה ובניה האחים המבורכים נסים, משה, שלמה, נינה, פיפי ושרה לברכה ולהצלחה עם כל משפחותיהם ולע"נ אביהם המנוח נתן בן נגלא ע"ה אמן. *** הגברת אדיל כדידה ובניה לברכה ולהצלחה ולע"נ בעלה ואביהם המנוח חיים בן פרחי ע"ה אמן. *** האדון אדמון נחום ואשתו הגברת לינה ובניהם לברכה ולהצלחה ולנחת רוח להנשמה הטהורה של התינוק יוסף-חיים בן אולגה ע"ה אמן.

התרומות בשבוע זה הסתכמו לסך של \$1,300.
ותזכו למצוות אמן.

מספר המבקרים הגיע ל- 257,100,
+1,200 מבקרים מהעלון הקודם.

**כל מי שיכול לתרום לעלון זה
יבורך מפי עליון אמן.**

www.BethYosef.com